

LBRIS

We know
books

Mirela Vladimira Olteanu

Adio București

– Vol. 2 –

Partea a doua a seriei

De-a prinselea prin lume

LETRAS
Promovăm autorii români

*În memoria prietenei mele dragi, Marina,
tovarășă de suflet a tinereții, a cărei amintire o voi
păstra mereu.*

Personajele și evenimentele din această poveste
sunt imaginare. Orice asemănare cu realitatea este
firească dar neintenționată.

Capitolul 1

În iulie, băiatul minune din Piața Iancului mi-a înlocuit farurile de la mașină cu o pereche aproape noi de Dacie, fixate suficient de bine pentru a nu lumina copacii de pe margine, ci drumul din fața mea. A instalat și ștergătoare noi, care nu cad în timpul funcționării și-mi fac parbrizul ca și cum n-ar fi. Ca urmare, în a doua săptămână a lunii, am plecat cu Talbotul la Saturn, în primul concediu de familie, ca toți oamenii muncii.

Dorindu-mi să mă bucur de soare și apa mării, mi-am impus să încep vacanța cu optimism, fără a mă gândi la rele. Dar de la bun început, evenimentele s-au desfășurat împotriva speranțelor mele. Înainte de drum, pregătindu-mi ieșirea din bocancii cotidieni și cu intenția de a arăta cât mai bine în sandale, fusesem în Cernavoda la pedichiură. Mă întorsesem acasă pe jos, și o ciupitură minoră se infectase de la praf, iar până a doua zi copsese de mai mare dragul.

La destinație, cu toate că hotelul era renovat, mirosea a mucegai. Așternuturile nu fuseseră schimbate, și prima noapte fusesem nevoiți să ne culcăm pe cele folosite de cei dinaintea noastră. În dimineața următoare, profitând de timpul noros și plictisită de buclele imposibil de pieptănat, mă pusese naiba să mă duc la un salon din stațiune, să mă tund. Frizura ieșise acceptabilă, doar până

UBRIS | We know books

la umeri și vag ondulată, dar până în seară mă scărpinam de mama focului, și după o examinare insistentă, realizasem că am luat păduchi.

Când era Liviu grădinița săptămânală, îmi făcea bucuria aceasta periodic, dar nici acum nu pot spune că m-am obișnuit. Experiența este la fel de cumplită. Numai gândul că mici viețuitoare colcăie pe capul meu, îmi întoarce stomacul pe dos și-mi încrețește pielea. Nu știu dacă au fost de vină cei de la coafor, sau cearșafurile predecesorilor noștri, cert este că primele zile de concediu le-am petrecut căutând gaz prin Mangalia, pentru a îmi trata ‘chiriașii’.

Drept capac necazurilor mele, nu am găsit ce trebuia, cumpărând petrosin, în loc. S-a dovedit la fel de eficient, în schimb spălăturile usturau până la lacrimi, și îmi cădeau firele, cu smocul. După mult chin, și puțind ca o pompă de benzină o săptămână întreagă, scăpasem de paraziți. Ba chiar păstrasem, spre norocul meu, și ceva păr pe țeastă.

Cu infecția de la picior, avusesem mai puțină baftă. Se localizase sub o unghie, ridicând-o grotesc și desfigurându-mi degetul. De durere puteam purta doar șlapi, și trebuia să mă prezint la pansat zilnic, la cabinetul medical de pe plajă. A treia zi mi se spusese că dacă partea cornoasă nu cade de la sine, vor fi nevoiți să o smulgă. După ce nu dormisem o noapte, imaginându-mi torturile medievale care mă așteptau, picase totuși singură, împinsă probabil de groaza mea. Am rămas cu un degețel bont, dar doctorul m-a asigurat că în timp, totul va reveni la normal și va crește la loc. Până atunci încă schiopătez, dar cel puțin, cu grijă, mă pot încălța.

Nici Liviu nu s-a distrat mai bine. Doru urlă la el din orice și-l ține mai din scurt decât o făceam eu când avea doar patru ani. Nu scapă de gura lui decât ținându-mi tovărășie, ceea ce momentan nu este ideal, și nici prea vesel.

Am senzația că sunt prinsă într-un coșmar din care nu mă pot trezi. Nu mă mai urmărește nimic înfiorător de care să mă pot salva fugind, sau sărind pe geam. Mă simt captivă în ghearele monstrului, fără a reuși să mă desprind, și număr cu disperare zilele care au mai rămas până la întoarcere. O, Doamne, abia a trecut jumătate de concediu...!

E drept că nici Doru nu a dus-o mai bine. În vacanțele anterioare, locuise cu verii lui în Neptun, la vile. Alte condiții, alte activități, altă companie. Mi-am adus aminte de frații Ștefanian, goniți din Paradis precum Adam și Eva, după ce se certase Paul cu tatăl său. De la standardul Hotelului Europa, se coborâseră să meargă cu mine și Liviu la căsuțe și cort. Dar comparația pălește în fața diferenței lor de atitudine. Ei avuseseră bunăvoința de a se adapta, profitând de părțile bune. Tudoran... nici pe departe.

Cu toate că ideea să venim în Saturn a fost de la început a lui, de fapt nu îi place la soare. În ciuda părului șaten și a ochilor căprui, are pielea foarte albă și mai sensibilă decât a mea. Stând exclusiv sub umbrelă, s-a făcut ca un rac, din prima săptămână. Are însă ambiție, târâindu-ne după el pe plajă. Apoi se ascunde la umbră, comentând și criticând tot. Sunt cătrănită și cu fundul în sus, cum se spune, iar comportamentul lui nu ajută.

“Trebuie să fii tâmpit să stai în soarele ăsta!” bombăne la doi metri de mine, trăgându-și pe ochi pălăria mică și caraghioasă de soare pe care nu o dă jos nici în hotel.

“Nu toată lumea are tenul bun, să se bronzeze ușor...” încerc să aplanez lucrurile.

“Nici nu se cunoaște că am venit la mare! Bani aruncați!” continuă el.

“Și ce propui?! Să ne întoarcem acasă?!” izbucnesc fără să mă mai pot abține.

În afară de irascibilitate și celelalte ‘calități’, Doru este și zgârcit. Eu, după ce ani de zile am răzbit ca studentă, acum, când câștig rezonabil, nu sunt dispusă nici în ruptul capului să îmi număr ultimul leu din palmă. Mâna strânsă a lui Tudoran este unul din principalele noastre motive de dispută. De ce mi-am cumpărat ruj nou, când cel vechi nu s-a consumat încă. De ce am luat roșii scumpe, când la Aprozar aveau mai storcite, dar la jumătate de preț. Și mai ales, de ce cheltuiesc atât pentru haine, când nu sunt chiar în curul gol.

Îmi simt ochii înlăcrimați, nu știu de ce. Adică înțeleg perfect, dar țin morțiș să nu ruinez și mai tare concediul început atât de catastrofal.

“Ce faci? Dai apă la șoareci?”

Umilința fiecărei clipe este covârșitoare. Ieri, când fusesem la discoteca hotelului, era cât pe aci să cedez psihic, dar reușisem să păstrez aparența de calm. Sperasem că voi dansa măcar o oră, încărcându-mi bateriile. Muzica fusese însă interpretată de un grup amator, care dispăruse la ora zece. Orchestra fugise și ea, urându-ne “Noapte bună”. Fereastra de la bucătărie căzuse ca o ghilotină, lăsându-ne fără băutură și gustări. Iar mesele se goliseră fulgerător, și distracția mea zburase, ca toate celelalte iluzii.

Hai, Laura, mă încurajez singură. Rabdă încă o săptămână. Este ora prânzului și ne întoarcem de la plajă, lipsiți de entuziasm. Liviu bombăne că am fi putut lua ceva de la tarabele cu crenvurști, să nu pierdem timpul. Eu sunt de părerea lui, dar cine stă să m-asculte. Doru susține că scăpăm mai ieftin la așa-zisul restaurant al hotelului, unde au meniuri gătite. Nu făcusem atâta economie nici când fusesem la mare pentru prima dată în viața mea, cu o sută de lei pentru tot sejurul.

Intrăm în camera anostă, unde încă nu a făcut nimeni curat. Absolut nimic nu merge cum trebuie. Degetul de la picior mă doare încă și îl protejez cu plasture. Nisipul din Saturn este aspru, plin de pietre pe care le simt în coaste când mă întind pe cearșaf. Urăsc hotelul sordid și ieftin, personalul de serviciu care știe până la ultimul om că am avut păduchi, și cantina cu tacâmuri unsoase și mâncare fără gust. Detest individul cel mic și scandalagiu cu care m-am măritat, și pe mine însămi, pentru decizia care mi-a stricat viața în loc să mi-o îmbunătățească.

“Ce-ar fi să mergeți fără mine la masă? Vă aștept în balcon. Nu mi-este foame. M-am săturat să șchiopătez înainte și înapoi,” propun eu, anticipând o oră de liniște.

Din senin, mă trezesc izbită de zidul camerei, cu forță. Cu ochi fieși, sălbatici, gata să facă spume la gură, Doru își încleștează degetele pe gâtul meu, blocându-mi respirația. Sunt atât de surprinsă încât scap din mână cearșaful de plajă și sticluța cu ulei scârbos de protecție solară.

“Mamă!!!” strigă Liviu, repezindu-se să îmi ia apărarea.

LIBRIS | We know books
Tudoran îl azvârle cu călcâiul cât colo, urlând în nasul meu, cu ochii ieșiți din cap:

“Avea dreptate unchiul meu să zică că le-am stricat familia căsătorindu-mă cu o femeie divorțată și cu copil! M-am saturat de mofturile tale continue! Tot timpul vrei să faci altceva decât zic eu! Ai să taci odată din gură?”

Jumătatea de secundă necesară pentru a mă dezmetici trece, și genunchiul mi se ridică instinctiv, prinzându-l din plin în cea mai sensibilă zonă masculină, dându-l jos de pe mine, și prăvălindu-l cât colo, încolăcit de durere și înjurând printre dinți. Și ca să nu sară încă o dată la bătaie, sunt gata să îi dau și un șut, dar mă opresc la timp, aducându-mi aminte că am unghia căzută și aș umbla în cărje dacă îmi folosesc piciorul acum.

“Eu v-am stricat familia!? Tatăl meu este medic! Voi sunteți neam de cizmari de-ai lui Ceaușescu! Mitocanul rămâne mitocan, chiar și cu facultate! Văd că te exprimi tot cu pumnul, cu toate că ai stat pe băncile școlii doi ani mai mult decât trebuia!” ridic tonul la rândul meu și aplecându-mă, îi trag câteva palme peste cap, descărcându-mă. Nu sunt mișcările de autoapărare pe care le-am învățat, și din păcate nu am făcut și box.

Tudoran ridică fața, încercând să mă prindă iar de gât, și îmi hârșăi ghearele pe obrazul lui cu toată amărăciunea acumulată de atâta timp. Din cele patru brazde lăsate în piele, îi dă sângele. Mă ridic, și compensând invaliditatea piciorului, înșfac taburetul de lângă masă, coborându-l cu sete peste tibia lui stângă. Suficient de tare cât să urle, dar fără să i-o fracturez. Se târaie de-a bușilea dând buzna din cameră, iar eu și Liviu rămânem gâfâind, privind unul la altul, derutați doar pentru o clipă.

“Strângeți lucrurile! Plecăm chiar acum!” iau eu inițiativa, aruncând tot ce mi-am adus, de-a valma, în geanta de la Grig.

Liviu îmi urmează exemplul fără să comenteze, chiar cu însuflețire. În câteva minute suntem pe hol, în jos pe scări, și în mașină. Luăm drumul prin Călărași, fiind cel mai scurt de aici. În prima stație de benzină îmi schimb rochița de plajă cu pantaloni scurți și tricou, și cumpăr pateuri uscate, să le ronțăm, de prânz.

“Unde ne ducem, mami? Acasă?” îndrăznește Liviu să deschidă gura.

Îl privesc cu un zâmbet încurajator și îi fac cu ochiul. Amintirea lui Doru adunându-se de pe podea și împleticindu-se să fugă mă năpădește ca o mângâiere, încântându-mă răutăcios.

“Nu, puiul meu. Suntem în vacanță. Mergem în București, la Corina și Maia, și le convingem să vină cu noi. Dacă țin bine minte, și ea este în concediu, de luni. Vrei?”

“Unde să vină cu noi?” vrea el să știe, nesigur.

“În lume. La mare am fost, și deocamdată mi-a ajuns. Mergem la munte?”

“Eu aș putea să stau cu Lari... până te întorci,” încearcă fiul meu să se eschiveze.

“Nici să nu te gândești! În primul rând mă faci de râs, rămânând mereu la ei. În al doilea... S-ar putea întoarce Doru în Cernavoda și cine știe ce iese. În al treilea rând, cel mai important... De când nu ai mai fost nicăieri cu mine?”

“Credeam că numărătoarea începe cu ce este mai important.”

LIBRIS We know books
“Deșteptul mamei! Și de Paști a fost minunat, la Sinaia, și mi-a părut rău că te-am ascultat, și nu te-am luat cu mine. O să fie frumos, ai să vezi.”

După cum înclină capul, resemnat, mă tem că nu l-am convins, dar ne continuăm drumul. Îl fac responsabil cu harta, ceea ce până la urmă îl captivează. Terminăm pateurile și la următorul PECO găsim Cico, și napolitane de care îi plac lui.

“Mamă, știi că ai vânătăi pe gât?” mă întreabă el.

Îmi pipăi beregata, simțind o jenă surdă, tipică unei contuzii. Mă întreb cu ciudă cum este posibil ca până și un avorton ca Doru, aproape de statura mea, să aibă atâta putere în mâini încât să-mi lase urme în cele câteva clipe cât m-a sugrumat. Dacă era iarnă, aș fi putut purta fular, sau eșarfă. În cazul prezent, va trebui să inventez o scuză. Hm...

De obicei, femeile explică un ochi vânat cu legendara ușă pe care și-o trag singure în cap, din neatenție. Sau cu dulapul de bucătărie în care dau cu obrazul. Pe mine m-ar crede cineva dacă aș zice că am căzut... în gât?! Că era să mă spânzur din greșeală...? Nici atât. Mă pufnește în sinea mea râsul. Ce rost are să mint? Gândindu-mă bine, trag concluzia că dacă află lumea, ar trebui să fie rușinea lui, nu a mea.

În două ore ajungem la Silistra. Pândim ieșirea din graniță, și când apare primul grup de bișnițari, cumpăr arahide ca data trecută, cu Claudia, și sucuri bune, să avem la drum. Ar trebui să ajungem la Corina până la ora șase. Presupunând că găsesc noua adresă fără

să caut prea mult. Din primăvară, prietena mea s-a mutat cu mama ei la subsolul unei case boierești, pe o uliță perpendiculară cu Strada Polonă. Nu au avut de ales, deoarece contractul de închiriere fusese pe numele bunicului ei din partea tatălui, și când acesta murise, îl moștenise altă rudă. Complicat... și poveste lungă.

Fuseseră evacuate din Vatra Luminoasă, primind repartiție în regim de urgență, unde găsise statul loc, de colo-colo. O perioadă se aciuiseră într-un imobil abandonat, în curs de demolare. Acolo fusesem doar o dată, dar nu am avut unde sta cu ea. Nu aveau nici uși, nici ferestre, doar găurile rămase, în zidurile din cărămidă, încă nesurpate. Dormeau ca-n peșteră, pe lăzi goale și pături aspre, cu bagajele grămadă. Faptul că aveau un copil cu ele nu era cauză de prioritate sau urgență, dimpotrivă. Prietena mea fusese amenințată că fiica ei poate fi dusă la orfelinat.

Noroc cu madam Margot, care se impune, când vrea, și li s-a rezolvat problema cât este încă vară. Unde au fost repartizate acum, zona este foarte bună. Din câte am văzut, puteau nimeri mult mai prost. Corina susține că în noua locuință sunt condiții mai precare decât în apartamentul meu de la Operetă, dar au măcar gaze, și chiar telefon. M-a asigurat că nu se va supăra dacă refuz să dorm la ea peste noapte. Este adevărat că nu am mai vizitat-o de mult, dar din motive personale, și cred că prietenia noastră valorează mai mult decât nivelul de confort pe care mi-l poate oferi.

Idila cu vărul lui Gelu s-a răcit de mult, din cauza complicațiilor cu fostul soț. Gigi apăruse din nou în viața prietenei mele, revendicându-și ba nevasta, ba copilul, dar nimic permanent. Accesibilitatea camerelor de la subsol, unde locuiesc acum, s-a dovedit dezastruoasă. Indiferent dacă îi deschideau ele ușa sau nu,